

Zbývá jen otázka, zda k podání žalované strany na krajský soud v Prešově obsahujícímu i námitky ve věci samé, měl krajský soud obchodní v Praze přihlížeti podle § 261 šestý odstavec c. ř. s. při vynesení rozsudku pro zmeškání, ač nebylo odpovědi na žalobu. Podle tohoto ustanovení jest použití jednacího protokolu o prvním jednání a všech ostatních spisů sporu se týkajících, a jednání má býti zahájeno podle § 138 c. ř. s., to jest, soudce nebo předseda má přednésti podstatné výsledky dřívějšího ústního jednání a připojiti k tomu pokračování v jednání přerušném. Základem jednání jest tedy protokol (§§ 207 až 216 c. ř. s.), obsah protokolu a jeho příloh (§ 217 c. ř. s.). Obsah přípravného spisu, pokud se týká věcných námitek u krajského soudu v Prešově, přednesen však nebyl (§ 176 c. ř. s.), an není v protokolech krajského soudu v Prešově ani stručně vylíčen obsah tohoto přednesu (§ 209 odstavec první c. ř. s.) ani jako příloha ve smyslu §§ 208 odstavec druhý, 265 odstavec první c. ř. s. označen. Nesměl proto krajský soud obchodní v Praze k této části přípravného spisu přihlížeti a nemohl jí použiti ani při úvaze, zda pravdivost přednesení žalobce není tímto podáním vyvrácena (§ 396 c. ř. s.) a byl proto oprávněn vynésti rozsudek pro zmeškání podle § 398 c. ř. s.

Čís. 13883.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Pod předpis § 38 zákona nespadá spor, že nález rozhodčího soudu, zřízeného podle kolektivní smlouvy, jest mezi stranami bezúčinný.

I po zřízení pracovních soudů (oddělení okresních soudů pro spory pracovní) jest žalobu o zrušení rozhodčího výroku, vydaného rozhodčím soudem zřízeným kolektivní smlouvou, podati u onoho řádného soudu, který by byl pro rozepři v první stolici příslušný, nebýti smlouvy o rozsudím, a který by byl příslušný, kdyby pro jeho obvod nebyl zřízen ani pracovní soud ani zvláštní oddělení okresního soudu pro spory pracovní. Jednal-li pracovní soud přes to o takové žalobě, jde o zmatek podle § 28 čís. 3 zák. o prac. soudech.

(Rozh. ze dne 25. října 1934, Rv I 1465/34.)

Jan V. podal na Antonína O-a u rozhodčího soudu gremia pražského obchodnictva v Praze žalobu o zaplacení 7.192 Kč. Nálezem rozhodčího soudu ze dne 9. srpna 1933 bylo uznáno podle žaloby. Žalobou, zadanou na pracovním soudě, domáhal se Antonín O. na Janu V-ovi, by bylo uznáno právem, že nález rozhodčího soudu gremia pražského obchodnictva v Praze ze dne 9. srpna 1933 jest mezi stranami bezúčinný. Ob a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d k dovolání zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu.

D ů v o d y :

Dovolací soud zkoumal především z úřadu, zda tu nejde o zmatečnost podle § 28 čís. 3 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. a §§ 503 čís. 1,

477 čís. 3 c. ř. s. Žalobce se žalobou domáhá rozsudkového výroku, že nález rozhodčího soudu gremia pražského obchodnictva ze dne 9. srpna 1933 jest mezi stranami bezúčinný. Na tuto žalobu se nevztahuje ustanovení § 38 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n., podle něhož lze u pracovního soudu odporovati žalobou jen rozhodnutím rozhodčích výborů živnostenských společenstev, neboť v souzené věci nejde o rozhodnutí rozhodčího výboru zřízeného živnostenským společenstvem podle § 122 živn. řádu, nýbrž o rozhodčí výrok vydaný rozhodčím soudem zřízeným podle kolektivní smlouvy, tedy na základě úmluvy o rozsudím. O takovém rozhodčím řízení platí předpisy §§ 577—599 c. ř. s. Žalobu o zrušení (bezúčinnost) rozhodčího výroku jest podati podle §§ 596 odstavec první a 582 odstavec první c. ř. s. u toho soudu, který by byl pro rozepří v první stolici příslušný, kdyby tu smlouvy o rozsudím nebylo. Že tu nejde o výjimečný případ podle § 38 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n., bylo již vyloženo, a jinak zákon o pracovních soudech nikde nestanoví, že jsou pracovní soudy příslušné i k rozhodování o žalobách na bezúčinnost rozhodčích výroků. Soudem příslušným podle §§ 596 první odstavec a 582 první odstavec c. ř. s. jest rozuměti jen soud řádný, nikoliv soud pracovní, který jest soudem mimořádným a jehož řízení jest upraveno zvláštním a od řádného soudního řízení odchylným způsobem. Že má zákon na mysli v §§ 582 první odstavec a 596 první odstavec c. ř. s. jen řádný soud, plyne zejména z ustanovení § 597 c. ř. s., kde jest ustanoveno, že o žalobě na zrušení výroku rozhodčího jest postupovati podle všeobecných ustanovení civilního řádu soudního. Na tomto stavu nechtěl nic měniti ani zákon o pracovních soudech čís. 131/1931 sb. z. a n., což vyplývá jasně z poslední věty třetího odstavce § 1 tohoto zákona, kde se praví, že »ostatně platí o rozhodčím řízení ustanovení civilního řádu soudního«, tudíž ustanovení oddílu čtvrtého, části šesté c. ř. s., nikoliv odchylné předpisy o řízení před pracovními soudy. Ustanovení §§ 596 první odstavec a 582 první odstavec c. ř. s. o příslušnosti soudu jest tedy za účinnosti zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. a po zřízení pracovních soudů — pokud se týče oddělení okresních soudů pro spory pracovní — rozuměti tak, že žalobu na zrušení rozhodčího výroku jest podati u onoho řádného soudu, který by byl pro rozepří v první stolici příslušný, kdyby tu smlouvy o rozsudím nebylo, a který by byl příslušný, kdyby pro jeho obvod nebyl zřízen ani pracovní soud ani zvláštní oddělení okresního soudu pro spory pracovní. Jest to i vhodné a účelné, že rozhodování o žalobách na zrušení rozhodčích výroků jest vyhraženo řádným soudům (bez účasti přisedících), neboť předmětem řízení a rozhodování mohou tu býti jen určité otázky vypočtené v § 595 čís. 1—8 c. ř. s., k jichž spolehlivému řešení jest potřebí zejména odborné právnické způsobilosti. Jde tudíž o spor, který před pracovní soud nenáleží. Pracovní soud byl podle § 22 odst. (1) zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. povinen, by svou příslušnost zkoumal z povinnosti úřední. Tutéž povinnost měl i odvolací soud ve sporech pracovních (§§ 28 čís. 3 a 33 odst. (2) zák. čís. 131/1931 sb. z. a n.). Nižší soudy však této povinnosti nedbaly a projednaly a rozhodly o věci, která před pracovní soud nenáleží a která ani prorogací mlčky podle § 104 třetí odstavec j. n. na pracovní soud přenesena býti nemohla. Tím byl založen zmatek podle § 28 čís. 3 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n., jenž platí i ve sporech o hodnotu převyšující 300 Kč

(viz rozhodnutí čís. 13486 sb. n. s.), pokud se týče podle §§ 503 čís. 1 a 477 čís. 3 c. ř. s. K této zmatečnosti bylo přihlížeti z úřadu, třebaž nebyla žádnou stranou vytýkána. (§§ 471 čís. 7, 494, 513 c. ř. s. a § 35 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n.)

Čís. 13884.

Není závady, by nemanželská matka nebyla v odvolacím řízení vyslechnuta jako svědkyně, třebaž byla v řízení u první stolice vyslechnuta jako strana, neodvolala-li se z rozsudku prvního soudu, jímž byl zamítnut její nárok podle § 167 obč. zák.

(Rozh. ze dne 25. října 1934, Rv I 1584/34.)

Žalobu nemanželského dítěte o uznání otcovství a o placení výživného, a nemanželské matky o zaplacení útrat slehnutí atd. procesní soud první stolice zamítl. Odvolalo se jen nemanželské dítě, jehož odvolání odvolací soud nevyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalujícího dítěte a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Dovolání jest ovšem přisvědčiti v tom, že nebylo formální závady, by nemanželská matka nebyla v odvolacím řízení vyslechnuta jako svědkyně, ač byla v řízení první stolice vyslechnuta jako strana. Neboť tím, že se nemanželská matka proti rozsudku, pokud jím byl zamítnut i její žalobní nárok podle § 167 obč. zák., neodvolala, stal se rozsudek první stolice ohledně ní pravoplatným, nemanželská matka jako společník v rozepři ze sporu vypadla a nemohla proto, nemajíc v odvolacím řízení již roli strany, býti slyšena jinak než jako svědkyně. Avšak nemanželská matka byla v řízení první stolice slyšena, byť i jen jako strana, nižší soudy nevěřily její výpovědi z věcných důvodů a nikoliv proto, že vyprávěla jako strana, a neshledal-li odvolací soud, přihlížeje ke všem výsledkům průvodního řízení, důvodů, by důkazy opakoval nebo doplňoval, nelze v tom spatřovati kusost řízení.

Čís. 13885.

Domáháno-li se týmž návrhem prozatímního opatření jednak k zajištění peněžitého nároku, jednak k zajištění nepeněžitého nároku (vyloučení odpůrce z veřejné obchodní společnosti), musí konečný návrh na prozatímní opatření býti přizpůsoben těmto od sebe odlišným nárokům a musí v něm přesně, způsobem veškeru pochybnost vylučujícím býti určen prostředek k zajištění každého z nároků zvlášť. Není věcí soudu, by souhrnný návrh pro oba tyto nároky teprve sám vymezoval a rozdělával a volil zákonem přípustný prostředek k zajištění toho kterého nároku.

(Rozh. ze dne 25. října 1934, R II 462/34.)